

POSTANOWIENIE

Dnia 8 sierpnia 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Ryszard Witkowski

w sprawie **O. S.**

skazanego z art. 197 § 3 pkt 2 k.k.,

po rozpoznaniu w dniu 8 sierpnia 2024 r. w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

kasacji, wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach

z dnia 20 listopada 2023 r., sygn. akt II AKa 412/23,

zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w Sosnowcu

z dnia 22 czerwca 2023 r., sygn. akt IV K 20/22,

p o s t a n o w i ł:

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;

2. obciążyć skazanego kosztami postępowania kasacyjnego.

[J.J.]

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Sosnowcu wyrokiem z 22 czerwca 2023 r. sygn. akt IV K 20/22 uznał oskarżonego O. S. za winnego popełnienia przestępstwa z art. 197 § 3 pkt 2 k.k. w zw. z art. 91 § 2 k.k. za które przy zastosowaniu art. 60 § 1 i 6 pkt 2 k.k. wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności (pkt 1 wyroku), i której wykonanie, na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. oraz art. 70 § 2 k.k. warunkowo

zawiesił, ustalając 3 letni okres próby (pkt 2 wyroku), a na mocy art. 73 § 2 k.k. oddał go w okresie próby pod dozór kuratora sądowego (pkt 3 wyroku).

Ponadto Sąd ten orzekł wobec oskarżonego środki karne w postaci zakazu kontaktowania się z pokrzywdzoną (pkt 4 wyroku), a także zakazu zajmowania określonych stanowisk i wykonywania wszelkich zawodów związanych z wychowaniem, opieką, leczeniem oraz edukacją małoletnich (pkt 5 wyroku). Orzekł także obowiązek zadośćuczynienia na rzecz pokrzywdzonej za doznaną krzywdę (pkt 6 wyroku).

Sąd Apelacyjny w Katowicach wyrokiem z 20 listopada 2023 r. sygn. akt II AKa 412/23, po rozpoznaniu apelacji wniesionych przez obrońcę oskarżonego oraz przez prokuratora, podwyższył orzeczoną przez sąd I instancji karę pozbawienia wolności do 1 roku i 6 miesięcy oraz uchylił rozstrzygnięcia o warunkowym zawieszeniu wykonania kary i oddaniu oskarżonego pod dozór kuratora (pkt 1 wyroku). W pozostałym zakresie sąd II instancji utrzymał zaskarżony wyrok w mocy (pkt 2 wyroku).

Od tego rozstrzygnięcia kasację wywiódł obrońca skazanego, w której podniósł zarzut rażącego naruszenia przepisu prawa procesowego, mającego istotny wpływ na treść orzeczenia, tj. obraży art. 5 § 2 k.p.k. poprzez nieuwzględnienie istnienia w sprawie niedających się rozstrzygnąć wątpliwości, które winny być rozstrzygane na korzyść oskarżonego, a polegających na:

1. fakcie, że żaden ze świadków nigdy nie słyszał o drugim ze zdarzeń, nikt, w tym sama pokrzywdzona (słuchana w toku postępowania jurysdykcyjnego) nie potrafi przekazać jego szczegółów, a pokrzywdzona słuchana w toku postępowania przygotowawczego przedstawia drugie zdarzenie zadziwiająco zbieżnie z pierwszym;

2. braku możliwości opuszczenia mieszkania oskarżonego w sposób, jaki przedstawia to pokrzywdzona.

3. istotnej różnicy we wnioskach opinii sądowo psychologicznych z postępowania przygotowawczego i postępowania jurysdykcyjnego, w zakresie zaleceń co do interpretacji zeznań pokrzywdzonej.

Podnosząc powyższe zarzuty, skarżący wniósł zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie skazanego.

W odpowiedzi prokurator wniósł o oddalenie kasacji obrońcy jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Podniesiony w kasacji obrońcy zarzut okazał się oczywiście bezzasadny, co skutkowało rozpoznaniem tego nadzwyczajnego środka zaskarżenia przez Sąd Najwyższy w trybie wskazanym w przepisie art. 535 § 3 k.p.k. Oczywiście bezzasadna jest bowiem kasacja kwestionująca jedynie ustalenia faktyczne, jednak nie pod zarzutem błędu w ich ustaleniu, a pod pozornym zarzutem rażącego naruszenia prawa procesowego (bądź materialnego), sprowadzającym się do polemiki z zebrany i prawidłowo ocenionym przez sądy obu instancji materiałem dowodowym, a w sprawie nie wystąpiły uchybienia wymienione w art. 439 k.p.k.

Dopuszczalność dokonywania w postępowaniu kasacyjnym przez Sąd Najwyższy własnych ustaleń faktycznych i własnej oceny dowodów, wykluczają ograniczenia przewidziane w art. 519 k.p.k. i art. 523 § 1 k.p.k., które sprowadzają zadania sądu kasacyjnego jedynie do sprawdzenia sposobu ich dokonania, w szczególności, czy sądy orzekające w obu instancjach nie dopuściły się rażącego naruszenia reguł postępowania, co mogłoby mieć wpływ na ustalenia faktyczne, a w konsekwencji więc i na treść wyroku (*zob. postanowienie SN z 24 stycznia 2023 r. sygn. II KK 598/22 i cyt. tam orzecznictwo*). Kontrola ta realizowana jest, co do zasady tylko przez pryzmat zarzutów kasacji. Z tym jednak oczywistym zastrzeżeniem, iż chodzi o zarzuty mające rzeczywiście kasacyjny charakter (art. 523 k.p.k.), a nie tylko określone tak przez autora kasacji, a będące, w istocie zarzutami apelacyjnymi (*postanowienie SN z 27 lutego 2007 r. sygn. akt II KK 310/06*).

O tym, iż zarzut naruszenia przepisów prawa procesowego jest jedynie pozorny, a faktycznie zmierza on do podważenia dokonanych ustaleń faktycznych, świadczy to, iż z zarzutem z art. 438 pkt 3 k.p.k. mamy do czynienia zawsze, gdy skarżący uważa, że oskarżony winien być uniewinniony od dokonania zarzucanego mu czynu, a brak takiego rozstrzygnięcia jest wynikiem nieprawidłowych ustaleń faktycznych w sprawie [*postanowienie Sądu Najwyższego (dalej SN) z 27 maja 2002 r. sygn. akt V KKN 314/01*]. *In concreto* tak właśnie jest. Podniesiony w kasacji obrońcy zarzut jednoznacznie zmierza do zakwestionowania ustaleń w zakresie sprawstwa i winy skazanego. Zdaniem skarżącego błędy w tym zakresie wynikają z jednej strony z wadliwości dowodów, zaś z drugiej z dowolności w ich ocenie pod pozorem nieprawidłowości w kontroli odwoławczej. Skarżący nie ma jednak racji. Co więcej, obrońca w tym nadzwyczajnym środku odwoławczym powiela zarzut podniesiony już uprzednio w apelacji, w odniesieniu do którego Sąd II instancji wypowiedział się w uzasadnieniu swojego orzeczenia.

Zarzut podniesiony przez skarżącego w kasacji w istocie jest skierowany przeciwko orzeczeniu sądu I instancji, albowiem w toku kontroli apelacyjnej sąd *ad quem* nie zmieniał oceny poszczególnych dowodów, jak również nie czynił zmian w ustaleniach faktycznych, które doprowadziły do przypisania O. S. wskazanego powyżej przestępstwa. Sąd ten jedynie weryfikował poprawność tychże ocen i ustaleń, natomiast zmiana, której dokonał, dotyczyła wymiaru kary. Wobec zatem faktu, iż skarżący kasacyjnie, nie podnosił zarzutu wadliwości przeprowadzenia kontroli odwoławczej i naruszenia art. 433 § 2 k.p.k., a rzekomego naruszenia dopatrywał się na gruncie art. 5 § 2 k.p.k., stwierdzić należy, iż już choćby z tej przyczyny kasację obrońcy uznać należało za oczywiście bezzasadną (*zob. postanowienie SN z 27 października 2021 r. sygn. akt V KK 382/21*).

Niemniej, jak zauważono na wstępie, wywody sądu odwoławczego zawarte na s. 8 formularza uzasadnienia wyroku jednoznacznie potwierdzają, iż zarzut naruszenia art. 5 § 2 k.p.k. został już uprzednio wyczerpująco rozpoznany i uznany za niezasadny. Wyszczególnione naruszenia art. 5 § 2 k.p.k. z uwagi na konstrukcję apelacji, były przez skarżącego powiązane z naruszeniami art. 7 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k. Pomimo dostrzeżonej niedopuszczalności łączenia zarzutów z

art. 7 k.p.k. i art. 5 § 2 k.p.k., Sąd odwoławczy odniósł się do sygnalizowanych przez obrońcę wątpliwości, trafnie wskazując na pogląd utrwalony w orzecznictwie Sądu Najwyższego, iż: „przepis art. 5 § 2 k.p.k., nie dotyczy wątpliwości stron, natomiast o istnieniu niedających się usunąć wątpliwości nie przesądza zaprezentowanie przez obronę alternatywnej wersji przebiegu zdarzeń, która jednak okazała się niewiarygodna” (s. 8-9 formularza uzasadnienia wyroku i cyt. tam orzecznictwo i piśmiennictwo). Powyższe stanowisko, odczytywane przez pryzmat całości stanowisk i wywodów sądów obu instancji, nie potwierdza zaistnienia obrazy art. 5 § 2 k.p.k.

Mając na uwadze powyższe rozważania, orzeczono o oddaleniu kasacji jako oczywiście bezzasadnej, rozstrzygając o kosztach w myśl art. 637a k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 k.p.k.

[J.J.]

[ał]